
Marita G. Schmitz
A "sötét"
iker kísértése
Ikerlelkem tündérmese
- igaz történet -

enriqu

A sötét iker kísértés

Ez volt... nem sokkal a 19. születésnapom után - miután szakítottam az első barátommal - kb 2 évig tartott a kapcsolat - akihez igazából össze akartam költözni - elköltöztem a szülői házból az első saját lakásomba . Független akartam lenni, és a munkahelyem közelében élni. Mindenekelőtt nem láttam szükségét, hogy pénzt adjak a szüleimnek a szállásomra és az étkezésemre. Mert ezentúl ezt kell tennem.

Néhány héttel a kiköltözésem előtt megtudtam egy barátomtól, hogy városunkban lesz egy úgynevezett telefonos megbeszélés egyfajta konferencia kapcsolattal - ahol egyszerre többen beszélgethetnek egymással. Ezt ki kellett próbálnom.

Vicces volt – mindenki egyszerre beszélt. Aztán ki kellett gondolnom egy becenevet, mert senki nem akarta megadni az igazi nevet.

A legtöbben állatnevek vagy filmfigurák nevei voltak.

Nagyon vicces volt, és megbeszéltük, hogy valamikor szeretnénk egy csoporttal találkozni.

Számos telefonszámot lehetett tárcsázni – és valódi klikkek jöttek ki belőlük, és elkezdtek találkozni. Megbeszéltünk egy találkozási pontot, amivel a legtöbben egyetértettek, majd találkoztunk. Az első találkozás alkalmával csak kevesen voltak – talán 10-15 vegyes korú ember.

Mielőtt elmentem az első találkozásra, észrevettem egy nagyon kellemes hangot, amely a nevemen szólít. Nagy volt az együttérzés, amikor találkoztunk – valójában mindannyian jól kijöttünk. Vidám találkozó volt. Most a nevek és sok hang mellett az embereket is láthatta. Természetesen néhányan teljesen másnak képzelték. Nagyon vicces volt, és mindannyian jól éreztük magunkat.

Aztán egyre többet találkoztunk; néha korcsolyázni, néha csak inni és beszélgetni - általában egy fix találkozási ponton (bisztró/kávézó).

Ott volt - újra és újra - az az egyetlen hang, amely folyton a nevemet kiáltotta - csak most tudtam, kié. Én is csatlakoztam, és kiáltottam a nevét is.

Nagyon szerettük egymást. Mint mondtam, én még csak 19 éves voltam, ő pedig már 25 éves. Nem igazán tudtam, hogyan értékeljem őt. Olyanok voltunk, mint a haverok; és most szakítottam az első barátommal, akivel majdnem 2 éve voltam együtt. Ahogy fentebb leírtuk, éppen most költöztem el, és szerettem volna élvezni az életem – táncolni és emberekkel találkozni. Nem gondoltam semmire, csak arra, hogy újra kezdjek valami szilárd dolgot. Nagyon vigyáztunk egymásra.

Azt azonban észrevettem, hogy nagyon lenyűgözött a vérmérsékletem és az életkedvem. És vonzott a kaland.

Nos, itt-ott felszedtük egymást otthon, hogy együtt menjünk el a találkozási pontra, vagy akár hazahoztuk egymást.

Bármilyen okból kifolyólag soha nem érkezett hozzá.

Kicsit furcsa volt vele. Egyszer a vállára tettem a karomat egy értekezleten... De semmi sem jött vissza.

Nos, azt mondtam magamban: "Igen, mi csak haverok vagyunk, és minden rendben van."

De utána olyan érzések támadtak bennem – például – talán nem voltam elég jó, nem volt olyan jó munkám, mint neki. Nagyon fiúsnak és cukinak találtam magam. Talán nem az ő típusú nő – vagy nem elég nőies.

Akkoriban nem igazán gondolkodtam azon, hogy miért vagyunk annyira ismerősek egymásnak. De a hangját a telefonban hallani mindig nagyon varázslatos volt – sőt vonzó.

Ide-oda jártam a találkozóhelyre, bárhol is voltam, vagy olyan tevékenységekre, amelyeket szerettem.

Időközben én is találtam ott egy barátot. Hétvégén gyakran elmentem vele táncolni – néha táncházba vagy diszkóba. Oda is jött.

Egyre kevesebb volt a találkozás, és több időt töltöttem a barátnőmmel – néha elmentünk hozzá vagy a szüleimhez hétvégenként, és elmentünk a helyi diszkóba.

A találkozások még tartottak egy darabig, és folyamatosan összefutottunk itt-ott.

Valaki azt mondta neki, hogy új barátom van – és onnantól kezdve csak véletlenül láttuk egymást. Soha nem volt lehetőség személyes/magánbeszélgetésre vele – mindig voltak ott mások.

Aztán elmentem egy másik találkozási pontra egy másik telefonszámmal. Valójában ott találkoztam vele. Amikor megláttam, csak a következő szavak jutottak eszembe: "Igen, egy kicsit megsértődtem, mert nem tudtam, hogy azt hiszi, hogy van egy új barátom." csak egy nagyon szívből jövő beszélgetés mélyén egy másik fiatal hölggyel.

Nos, azt hiszem, egy kicsit féltékeny voltam.

Azt azonban csak rövid időre – utolsó kapcsolatunk óta – vettem észre.

Ő és én – már ritkán futottunk össze; Hosszú idő telt el - legalább 2-3 év - amikor az ebédszünetben vásárlás közben találkoztunk véletlenül.

Furcsa volt – tulajdonképpen csak beszélgettünk arról, hogy ki hol dolgozik és hol él most.

De azt hiszem, dadogtam egy kicsit. Nem tudom. Valahogy nagyon örültem, hogy újra láthatom. Mivel csak rövid ebédszünetünk volt, és mindketten vásárolni mentek, elég gyorsan elváltunk egymástól - telefonszámcsere nélkül. Most a város másik részén élt; és már vidékre költöztem egy új baráthoz. És csak a városban dolgozott.

A találkozó valahogy nyugtalanított. Újra és újra gondolkodtam rajta. Folyton az arcát láttam magam előtt – mosolygott rám. Valahogy nem engedett el – valahogy mágnesesen. Mi volt az?

Azt hiszem, ez körülbelül egy év múlva történt - azt hittem, hogy újra látni akarom -, pedig még mindig abban az egy kapcsolatban voltam.

De valahogy viszkettem, hogy újra lássam. Hátha van több. Kíváncsi voltam, és folyton mosolygó arcát láttam magam előtt. Milyen boldog volt, hogy újra láthat. Mmh, nagyon szerettem volna megtudni, hogy van-e

közöttünk valami – van-e több –, mint barátság.

De hogyan csináljam? Nehéz azt mondani a jelenlegi barátomnak: "Elmegyek egy régi baráthoz..."

De még mindig éltem a lehetőséggel, és elmentem (45 perc autóval), hogy meglátogassam őt egy hétvégén – amikor a barátom nem volt otthon.

Beléptem a lakásába – mutatott körbe. Szép lakás mondtam. És akkor - tudnom kellett - hogyan fog reagálni?

Nyomtam egy puszit a szájára. De csak félelmet láttam a szemében. Megkérdezte, hogy nem akarok-e maradni, de nem tudtam mit kezdeni a félelemmel a szemében, és közben attól féltem, hogy már otthon lelepleztek, esetleg már hiányzik és Bajba kerülnék, ha megtenném, tovább maradnék távol. Én is újra átéltem ezt az érzést, hogy vajon tud-e őszinte lenni, vajon elég jó vagyok-

e neki, elég nőies és vonzó vagyok-e neki. Ugyanaz az érzés támadt bennem, mint akkor.

Gyorsan elköszöntem. Visszaültem a kocsimba és hazamentem.

Azt mondtam magamban: "Nem, akkor valószínűleg nincs több, és ez rendben van."

Később, néhány nap vagy hét után - ma már nem emlékszem pontosan - írtam neki még egy levelet. Először a feladómat írtam rá - aztán újra áthúztam. Küldött. Ennyi volt.

Körülbelül 2 évvel később feleségül vettem az akkori barátomat – de nem igazán tudtam kiverni a fejemből. Folyton azon gondolkodtam és álmodoztam – mi lett volna, ha ott maradok? Hát – valószínűleg soha nem tudom meg – gondoltam.

Hát én akkor még csak 7 évig voltam együtt a barátommal (az esküvővel együtt). Aztán megcsalt. elköltöztem. elváltunk.

Aztán megpróbáltam újra megtalálni őt (a kedves telefonhangomat). De nem volt aktuális telefonszámom – és ő már nem is lakott ott. Hát – de megtaláltam a szülei telefonszámát a telefonkönyvben.

Gondolj egy pillanatra – aztán tedd meg. Hazahívtam a szüleit.

Az anyja telefonált. Róla kérdeztem, és meg tudná-e adni a telefonszámát. De azt mondta: "Most egy nagyon féltékeny barátnőjével van együtt, és nem kellene kapcsolatba lépnem vele." Telefonszámot sem kaptam emiatt.

Ma már nem emlékszem pontosan, de azt hiszem, elhagytam a telefonszámomat, m.d.B. add át neki, hogy felvehesse velem a kapcsolatot.

Hát kár érte, szívesen beszéltem volna vele arról az időről, és arról, hogy folyton rá gondoltam. Csak azt akartam tudni, hogyan érzi magát, és hogy ő is úgy érez-e, mint én.

Sajnos a keresésem nem járt sikerrel.

Internet!?! - Igen, ha akkoriban létezett volna ilyesmi, talán megtaláltam volna.

Sajnos nem véletlenül futottam össze vele és nem tudtam, hogy most hol dolgozik, mert az a cég, ahol akkor dolgozott, már nem létezett.

Akkor ez volt! „Akkor örülnie kellene” – mondtam magamban.

Aztán 2 év múlva találkoztam egy új baráttal. Körülbelül egy év után összeköltöztünk, összeházasodtunk és körülbelül 10 évig együtt maradtunk.

De folyton rá gondoltam. És elképzelte, milyen lett volna vele. Mostanra összeházasodtunk volna és közös gyerekeink születtek volna?

Mindig is szerettem volna gyereket, de a férjem nem akarta őket.

Szexuálisan alig történt velünk bármi, akár attól, hogy attól félt, hogy gyerekek születhetnek. Nem tudom – nem lehetett rávenni, hogy beszéljen velem erről.

Akkor majdnem 40 éves voltam. Végül véget vetettem a dilemmának, és saját lakást kerestem - közel a városhoz.

Kiéhezett a szerelemből. Csak érveim voltak. Már nem tudtam és nem is akartam.